

Samen boven de wc gebogen

Eindelijk breekt een donkere wolk open. Een wolk van afkeuring, kritiek, boosheid, onbegrip. Wat jaren een moeizaam contact is, blijkt plots onhandig zacht, lief, en o zo kostbaar. Niet omdat het einde in zicht is. Alhoewel dat ook meetelt. Nee, vanwege de intimiteit, die opeens moet.

Alles verloopt traag. Elke handeling wordt aandachtig uitgevoerd. Soms vol ongeduld. "Ouwe sukkel", hoor je dan. De rollator kraakt wat als hij loopt. Voorzichtig zet hij de ene voet voor de andere. Wiebelende, onzekere benen met grote blauwe sloffen. Maar verder keurig aangekleed. Alles is inmiddels een maat te groot, dat wel, misschien zelfs wel twee. Lopende botjes, meer is het eigenlijk niet. Ongelooflijk hoe oud je kunt worden in zo'n korte tijd.

En dan: "Kun je me helpen?" Een bescheiden, kleine stem vanuit het toilet. Mijn vingers trillen wat terwijl ik de broek zachtjes naar beneden doe. Mijn hart breekt open. Ik weet niet of ik genoeg ruimte heb voor al die ontroering en liefde die me zo vanuit het niets omhult. Leven raakt me opeens intiem diep. Dit moment. Samen boven de wc gebogen. Zo dicht bij elkaar, even voorbij muren van angst en pijn. Gewoon samen zijn. En hoe....

Intimiteit is zo subtiel, en eigenlijk gewoon altijd aanwezig. Gewoon stilletjes stralend in de kleine hoekjes van het leven. Het is zo vanzelfsprekend, dat het bijna niet wordt opgemerkt. We delen leven samen, of we elkaar nou kennen of niet. Ik word daar stil van, hoor klanken die ik nog niet eerder gehoord heb. Leven is zo ongelooflijk intiem. In elk kopje koffie dat ik drink, zuchtje dat ik slaak, of moment dat ik deel met een ander.

Dit is waarom ik doe wat ik doe en zo hou van wat ik doe. Hier in de natuur zijn en samen met de natuur mensen helpen verbinding te maken met hun diepste, eigenste, ontroerendste zelf. Life coaching noem ik dit. Voor mij betekent dit een tijdje samen oplopen en datgene waar het écht om gaat de ruimte geven. Je hart laten spreken, je ziel laten stromen. Je laten meevoeren door wat er wil zijn. En handen en voeten geven aan wat geleefd wil worden.